

opusdei.org

Ægteskabelig kærlighed som fælles projekt og opgave.

Kærlighedens hemmelige ingrediens er ønsket om den andens lykke. På den måde bygges den ægteskabelige relation og børneopdragelsen på hengivelsens solide grundlag. Ny artikel om den menneskelige kærlighed.

19.10.2015

Enhed er hemmeligheden bag livskraft og frugtbarhed i alle livets dele. Splittelse er det vigtigste tegn på den fysiske død.

Når det drejer sig om enheden mellem en mand og en kvinde, må enheden, for at man skal kunne skabe en familie, være spirituelt, og ikke blot biologisk, tilstede. Selvom den begynder som følelser, konsolideres den ægteskabelige kærlighed i sammenhængen mellem målsætninger, ønsker og forhåbninger i det fælles livsprojekt. “Den fuldkomne, fysiske hengivelse ville være et bedrag, hvis den ikke var et tegn og et resultat af den hengivelse, hvori hele personen er tilstede, også i sin timelige dimension; hvis nogen forbeholder sig noget eller muligheden for på anden måde at tage beslutninger vedrørende fremtiden, så giver de sig ikke fuldstændigt”.[1]

Uden forelskelsen ville menneskeheden have svært ved at overleve, men forelskelsen er kun – eller oprindeligt – det øjeblik, der går forud for den varige kærlighed. At forblive i kærligheden er hverken et ideal eller et spørgsmål, der kun har at gøre med god skik og brug, moralitet eller tro; det er også noget, der fordres af den menneskelige biologi: Det ligger til grund for det, der udgør en familie.

For eksempel er den menneskelige fødsel fuldstændigt unik, særegen, i sammenligning med dyr af hvilken som helst art. Kort inden fødslen sker der en hormonudladning, der får fostrets hjerne til at udvikle sig. Og dette er noget andet, end hvad man kunne forvente sig hos pattedyr: Aber gennemlever udviklingen tilsvarende til barndommen og den tidlige ungdom i moderens skød; menneskene, derimod, fødes tidligere: Vi gennemlever barndoms-

og ungdomsudviklingen udenfor, på jorden, i familien.

Børn lærer – takket være deres gode hjerne – af livet i realtid. Denne naturlige – biologiske – kendsgerning kræver stabilitet i ægteskabet. Derfor siger nogle forfattere, at det ubrydelige ægteskab er en naturens fordring, snarere end et produkt af kulturelle traditioner eller religiøse overbevisninger eller en statslig opfindelse.

Når den første følelse, der forårsager forelskelsen, munder ud i ægteskabet, bliver kærligheden til et livsløfte om gensidigt at fuldstændiggøre hinanden. Hver enkelt ægtefælle opnår sin fuldstændighed i den anden. Det løfte, man giver, er meget mere end at “leve med”, det er at leve *for* den anden, hvilket vil sige at gå ind på, at ens bestemmelsessted er

kærligheden – lykken, himlen –, idet man giver selve livet for den anden.

Børnene i det fælles projekt

Børneopdragelsen – hvis man da har børn – er muligvis familieprojektets vigtigste opgave. Fra de er små, har de brug for at mærke den åndelige enhed i deres forældres liv. “Børnene er fra første færd uafvendeligt vidner til deres forældres liv. (...)

Altså har det, der sker i hjemmet, indflydelse på jeres børn på godt og ondt. Bestræb jer på at være gode eksempler, bestræb jer på ikke at skjule jeres fromhed, bestræb jer på at være rene i jeres opførsel. (...)

Derfor bør I have et indre liv, kæmpe for at være gode kristne”[2].

Ligeså vigtig som føde, påklædning eller valg af skole er opdragelsen ud fra de retningslinjer, holdninger og overbevisninger, som muliggør, at menneskene kan leve et fuldt liv.

Livet er enhed, og hvis vi ønsker, at

børnene skal have nogle tydelige kriterier, må de dagligt og tydeligt mærke forældrenes gensidige kærlighed; deres enighed om de vigtige ting i familiens udvikling; og de må, frem for alt, på forskellige måder, men i konkrete detaljer, opdage, at de bliver taget imod, for hvad de *er*; gennem forældrenes handlinger over for dem skal børnene mærke, at deres eksistens bekræftes: Hvor er det godt og dejligt, at *du* er hos os, at *du* er en del af vores familie!

Hvis børnene lever i et miljø bestående af realiteter, og ikke af luner, vil de få nemmere ved at lære at have styr på sig selv og med tiden få lyst til at gentage den samme model. Det er sandt, at hvert enkelt barn er en unik roman, som de selv skriver i takt med, at de modnes, men det er også sandt, at i et miljø fuldt af konflikter og ustabilitet er det sværere behørigt at modnes.

Sankt Josemaría foreslår i forhold til dette: “Tal fornuftigt med dem, så det går op for dem, at de bør handle anderledes, fordi de på den måde behager Gud”[3].

Når børnene ser, at deres forældre elsker hinanden, føler de sig sikre; dette giver deres personlighed stabilitet: De vokser op med sindsro og energi til at leve. Hvis forældrene desuden bestræber sig på at bruge så meget tid sammen med dem som muligt, vil de lære, hvad det kræver at ofre sig for andre i en slags osmose, de vil blive smittet med forældrenes kærlige omsorg, og deres frygt og eventuelle angst vil blive reduceret.

Familie *versus* individualisme

Familien udspringer af en forbindelse, hvori to bliver til én, sammenknyttede af et bånd, man frit har skabt. For at kærligheden kan være menneskelig og fri, må den

kæmpe for at opretholde det indgæede løfte under hvilke som helst omstændigheder.

Kærlighedens hemmelige ingrediens er ønsket om den andens lykke. Hvis forældrene handler på den måde, vil børnene lære om kærligheden i selve dens udspring. Det er ikke to enkelte projekter, der derpå er blevet forenet eller blandet, men derimod ét projekt, der beriger begges liv. Hver enkelts arbejde, som stadig udføres med begejstring, forstærkes i det fælles projekt. Hvis hver enkelt tænker på den anden, mens de arbejder, forenes arbejdet og familien gensidigt; og de såkaldte problemer med at få "harmoní" mellem arbejde og familie finder en løsning, som passer til familiens kald.

I ægteskabet skabes et miljø, som hæmmer den egoistiske individualisme og muliggør personlig modning. Her har kvinden, som Pave

Frans siger, en særlig rolle:

“Mødrene er den stærkeste modgift mod udbredelsen af den egoistiske individualisme. *Individ* betyder ‘det, der ikke kan deles’. Mødrene, derimod, *deler sig* fra det øjeblik, de byder et barn velkommen for at give det til verden og få det til at vokse”[4].

Den modne kvinde og den modne mand ved, hvordan man, ud fra en fælles opfattelse, praktiserer respekt for den andens selvstændighed og personlighed. Hvad mere er: Hver enkelt lever den andens liv, som var det deres eget. I den forstand siger udtrykket, at de ikke længere er to, “men ét kød”[5], det hele. Guds bud er et forslag til at leve et fælles liv for evigt, hvilket indebærer en fuldkommen og eksklusiv hengivelse; man kan sige, at det drejer sig om et kald til den sande og forpligtende kærlighed. På samme tid har vi mulighed for at afvise den. Men det

frit at tage imod invitationen fra Ham, som er selve Livet, er en garanti for lykke. “Når en mand og en kvinde fejrer ægteskabets sakramente, ’reflekterer’ Gud sig, så at sige, i dem, Han efterlader spor af sine egne træk og sin kærligheds uudslettelige egenskab. Ægteskabet er ikonet for Guds kærlighed til os. Det er meget smukt! Faktisk er også Gud et fællesskab: De tre personer, Faderen, Sønnen og Helligånden, har altid levet og vil altid leve i perfekt enhed. Og netop dette er ægteskabets mysterium”[6]. Idet den følger denne plan, må familien imitere det guddommelige liv i kærligheden og ved at lade sin frugtbarhed strømme over. Individualisten – en “*single man*”, en “*single woman*” –, er den diametrale modsætning. Hvis ægteparret vil leve og viderebringe livet, bør det følge de instruktioner, Han selv gav os i begyndelsen: “Bliv frugtbare og talrige”[7].

Gud er et liv i en vedvarende relation[8]. Og Han har villet etablere et kærlighedsforbund med menneskene. I ægteskabet “bliver kærlighedsbåndet til et billede og et symbol på Forbundet, som forener Gud med hans folk”[9]. Derfor er et formelt brud så alvorligt, hvordan man end ser på det.

I den ægteskabelige troskab findes lykken. Gud har været tro mod os og har givet os alle goder: først og fremmest selve kærligheden i ægteskabet og til børnene. Hvis børnene modnes i forældrenes troskab, lærer de hemmeligheden bag lykken og livets mening at kende.

Den sociale bygning konstrueres, på den anden side, af nogle mursten, som udgøres af familierne, og på et grundlag, der skaber dem, alles tillid til hinanden. Hvis der ikke er troskab i det familiære miljø – hverken

respekt eller tillid –, vil der heller ikke være det i samfundet.

Mª Ángeles García Castro de la Peña

Armando Segura Naya

[1] Sankt John Paul II, apostolisk brev *Familiaris consortio*, 11.

[2] Sankt Josemaría, notater fra et familiemøde, 12-IX-1972.

[3] Sankt Josemaría, notater fra et familiemøde, 24-XI-1972.

[4] *Audiens*, 7-I-2015.

[5] *Matthæus* 19, 6.

[6] Pave Frans, *Audiens*, 2-IV-2014.

[7] *Første Mosebog* 1, 28 y 2, 24.

[8] Se Sankt Thomas Aquinas, *Summa Theologiae*, q. 40, a. 2 og 3.

[9] Sankt John Paul II, apostolisk brev *Familiaris consortio*, 12.

pdf | dokument genereret automatisk
fra [https://dev.opusdei.org/da-dk/article/
aegteskabelig-kaerlighed-som-faelles-
projekt-og-opgave/](https://dev.opusdei.org/da-dk/article/aegteskabelig-kaerlighed-som-faelles-projekt-og-opgave/) (04.08.2025)